

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 3014 van 24 oktober 2007
in de zaak X / IIdde kamer

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIdde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Nederlandse nationaliteit, op 2 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 juli 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster, geboren op 4 januari 1974 te Sidi Atman (Marokko), hebbende de Nederlandse nationaliteit, diende op 8 augustus 2006 een eerste aanvraag in tot vestiging als werknemer. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 26 september 2006 geweigerd om de reden dat een vals werkgeversattest werd voorgelegd.

Op 8 januari 2007 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot vestiging. Verzoekster legde haar identiteitskaart, haar paspoort geldig tot 30 december 2008 en een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd neer. Op 9 maart 2007 legt

verzoekster nog een werkgeversattest en de loonfiches van de maanden december, januari en februari neer.

Op 13 juni 2007 werd informatie over verzoekster in de dimona databank opgevraagd. Enkel de inschrijving voor de periode 2/5/2006 – 31/05/2006 werd weergegeven in de databank.

Op 6 juli 2007 heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“ In uitvoering van artikel 45 (1) van het koninklijk van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 en door het K.B. van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 08/010/2007 (...)

door X (...)

geboren te DIDI ATMAN op 01/01/1974

onderdaan van Nederland geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Motivering: beslissing genomen door de voogdijoverheid in toepassing van art 42, lid 3 van de wet van 15/12/1980 dat bepaalt dat de Minister of diens gemachtigde ten laatste voor het verstrijken van de zesde maand die op de VA volgt, over deze aanvraag beslist.

(...)

voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als werknemer: betrokkene heeft een werkgeversattest voorgelegd van de firma X. Uit nazicht van de dimona databank blijkt dat betrokkenen niet is aangemeld voor deze firma. Dit doet ernstige twijfel rijzen over het daadwerkelijk karakter van de tewerkstelling. Derhalve is het effectief karakter van de tewerkstelling onvoldoende bewezen.”

2. Over de rechtspleging.

Verzoekster heeft op 27 september 2007 een repliekmemoire aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

Artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt wat volgt:

“de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden samen behandeld indien blijkt dat de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist.”

In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een repliekmemoire voorziet. Bovendien is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. De repliekmemoire wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van de artikelen 28, 30 en 31 van de Europese verblijfsrichtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr.

1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna richtlijn 2004/38/EG).

Verzoekster stelt dat ze een aanvraag tot vestiging indiende als EU-onderdaan die een activiteit als werkneemster voor een periode van minstens 1 jaar in België wenst uit te oefenen op grond van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing laat na om in de motivering te verwijzen naar de wettelijke bepalingen waaruit verzoekster haar recht op verblijf put, en waarop de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken zich had moeten baseren om de vestigingsaanvraag goed te keuren of te weigeren.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. X, 6 september 2002, R.v.St., nr. X, 19 maart 2004, R.v.St., nr. X, 21 juni 2004). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de rechtsgrond aan op grond waarvan zij is genomen. Zij verwijst naar de toepassing van artikel 45 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door artikel 45 § 3 en 4 van het koninklijk besluit van 12 juni 1998 en door het koninklijk besluit van 27 april 2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 40 § 6 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg verwijst de bestreden beslissing wel degelijk naar de toepasselijke wettelijke bepalingen. De bestreden beslissing is correct in rechte gemotiveerd. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Met betrekking tot de voornoemde artikelen van de richtlijn 2004/38/EG stelt verzoekster enkel dat deze Europese verblijfsrichtlijn sinds 30 april 2006 van toepassing is. Zij laat echter na om concreet aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 28, 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG zou schenden. Het middel is vanuit dit oogpunt onontvankelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 40 van de vreemdelingenwet, van artikel 45 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en van de omzendbrief van 14 juli 1998.

Verzoekster stelt dat de Richtlijn 2004/38/EG directe werking heeft. Verder stelt verzoekster dat ze ten bewijze van haar hoedanigheid als werkneemster een afschrift van haar arbeidsovereenkomst en een werkgeversverklaring heeft (hierna: K.B. van 8 oktober 1981) ingediend bij het gemeentebestuur van Antwerpen. Zij meent dat ze aldus voldoet aan de voorwaarden van artikel 8.3 van de richtlijn 2004/38/EG, minstens levert zij aan de hand van deze stukken het bewijs dat ze niet ten laste zal komen van de Belgische sociale bijstand. Voorts verwijst verzoekster naar artikel 40 van de vreemdelingenwet, artikel 45 van het K.B. van 8 oktober 1981 en de omzendbrief van 14 juli 1998 en stelt dat ze zich conform de geldende bepalingen heeft gedragen. Dienst Vreemdelingenzaken trekt het daadwerkelijke karakter van de tewerkstelling in twijfel, omdat uit nazicht van de dimona databank zou blijken dat ze niet aangemeld is voor deze firma. Kortom, wordt haar goede trouw in twijfel

getrokken. Verzoekster is de mening toegedaan dat Dienst Vreemdelingenzaken door na te gaan of de werkgever de aangifte van de tewerkstelling bij de RSZ naar behoren heeft ingevuld, een bepaling toevoegt aan de richtlijn, de wet, het koninklijk besluit en de omzendbrief. Verzoekster voegt nog een aantal aanvullende stukken toe aan haar verzoekschrift.

Zowel artikel 40 van de vreemdelingenwet, artikel 45 van het K.B. van 8 oktober 1981 als de artikelen 7 en 8 van de richtlijn 2004/38/EG erkennen slechts een recht op vestiging indien er een **wettige** tewerkstelling wordt aangetoond. Elke werkgever moet voor de indiensttreding zijn werknemer inschrijven in de dimona databank, daar voor een legale tewerkstelling in België een aangifte bij de sociale zekerheid vereist wordt. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken creëert dan ook geen bijkomende eis, doch onderzoekt de arbeidsovereenkomst op het wettige karakter, wat gelet op de vorige frauduleuze aanvraag van verzoekster niet onredelijk is. Gezien 6 maanden na de zogezegde indiensttreding geen aangifte in de dimona databank werd teruggevonden, was het niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat de voorgelegde arbeidsovereenkomst minstens geen wettige tewerkstelling betrof.

Verzoekster toonde dus het effectieve karakter van de tewerkstelling zoals vereist door de artikelen 40 van de vreemdelingenwet, 45 K.B. van 8 oktober 1981 en artikel 7.1 a richtlijn 2004/38/EG niet aan. Zij toonde evenmin aan te voldoen aan artikel 7.1 b van de richtlijn 2004/38/EG daar zij noch aantoonde dat zij niet ten laste zou vallen van de socialebijstandsinstelling, noch dat zij over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt. De aanvullende stukken toegevoegd aan haar verzoekschrift doen hier geen afbreuk aan. Bovendien werden deze stukken niet voorgelegd aan de bevoegde administratie zodat die er ook geen rekening mee kon houden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.